

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

10/2017

*Vážené a milé členky a členové Sdružení, čtenáři, přátelé,
dovolte mi touto cestou popřát vám hezké prožití vánočních svátků,
mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti v roce 2018. Zároveň vám chci
poděkovat za vaše zajímavé příspěvky, které mi posíláte a které s radostí
postupně zařazuji do jednotlivých čísel Zpravodaje. Prosím, posílejte mi články
i nadále. Těším se na spolupráci v příštím roce.*

S přáním všeho dobrého, Šárka Horská, redaktorka Zpravodaje SCVP.

OZNÁMENÍ

Vážené členové, zástupci regionů, krajané,
dovolte mi, abych vás informovala o plánovaných akcích, které připravujeme na
následující rok.

Dne **31. ledna 2018**, ve středu, se bude konat na obvyklém místě – hotel Legie,
4. patro, zasedací místnost, v 10. hod **zasedání Celostátního výboru SCVP**. Pokud
by to bylo možné, prosím předsedové regionů přineste s sebou aktualizované se-
znamy členů svých regionů. Také prosím upozorněte, že odebrání Zpravodaje je
možné uskutečňovat jen elektronicky (přečtením či vytištěním přímo z webových
stránek), což je výzva spíše pro mladší ročníky. Zaslání Zpravodaje totiž pohltí
takřka celý členský příspěvek za rok, takže i tímto způsobem může sdružení uše-
třit. Kdo nebude chtít zasílat Zpravodaj poštou, prosím sdělte to zástupci regionu,
nebo napište naši hospodárce paní Nečasové.

Jelikož si v **červenci** připomeneme **75. výročí vypálení Českého Malína**, již
nyní probíhá příprava pietní připomínky přímo na **13. července na Ukrajině**
a předběžně i konání konference v Dubně, dne 14. července. Termíny konání pi-
etních vzpomínek **na území ČR budou 14. 7. v sobotu, v Novém Malíně** a za tý-
den **v sobotu 21. 7., v Žatci. Zájezd na Ukrajinu spojený s tímto výročím vyrazí**
11. července, program i s kontaktem na rezervaci najdete na str. 10.

Také se nám podařilo zajistit zázemí pro **letní dětský tábor** s možností dopro-
vodu či asistentů vedoucích, a to v **Raspenavě (Frýdlantsko)**, v prostředí krásné
přírody. Termín je **od 23. 7. do 29. 7. 2018**. Předběžná cena tábora pro 1 dítě do
18 let je 1600 Kč. V ceně je ubytování a jídlo po celý den plus další sportovní a vý-
letní aktivity. Zájemci ať se hlásí na mém e-mailu níže uvedeném. Podrobnější
informace pak budou uveřejněny v dalším Zpravodaji.

**A na závěr bych chtěla Vám všem popřát krásné svátky v kruhu nejbližších
a nejmilejších. Do nového výročního roku 2018, kdy si připomeneme sto let naší
státnosti, na které se podíleli i naši předci, Vám přeji zejména hodně zdravíčka
a pak už nám to všechno půjde od ruky!**

Srdečně vaše Dagmar Martinková
volynsti.cesi@gmail.com

Děkuji panu **Vladimíru Hajnému ze Šumperka** za zaslání čísel Věrné stráže
a dalších časopisů, které byly zapůjčeny
panu otci Šimkovi ze Šumperka. Pane
Hajný, velmi si vážím Vámi poskytnu-
tých materiálů, které pro mne předsta-
vují nepřebornou studnici zajímavých
a poučných materiálů. Zároveň děkuji
jménem Sdružení za zaslání příspěvku
na tisk, který jsem předala odpověd-
ným osobám.

S díky, Šárka Horská, redaktorka

Krásné svátky!

Zájezd na Volyň a pouť na Zborov 2017 mýma očima

1. část

Letošní cesta na Volyň byla od počátku plánována s velkým předstihem i z důvodu příprav na velké oslavy 100. výročí bitvy u Zborova. Od jara 2016 jsem spolupracovala s Ministerstvem obrany na rekonstrukci mohyly. A i z tohoto důvodu jsem věděla o veškerých přípravách a organizaci pouti a dokonce jsem mohla některé „drobnosti“ ovlivnit. Bylo tak možné program zájezdu komponovat do celkového plánu oslav.

Tak jak už jsem uvedla v předcházejícím čísle Zpravodaje, v roce 1927 kdy se konala velká pouť k odhalení mohyly k 10. výročí bitvy u Zborova. Účastníci se jí i naši předci. Jen s tím rozdílem, že tehdy přijeli z opačné strany a v podstatě tu byli doma. Jak území větší části volyňské gubernie patřilo Polsku, tak stejně i Zborov. Tehdy se poutě účastnili ještě přímí účastníci bitvy – legionáři, nebo její pamětníci.

Základní kámen

V brzkých ranních hodinách vyjel autobus z Litoměřic, poté nabral účastníky v Praze s další zastávkou ve Vyškově a v Olomouci.

lal Pavel Filipek z MO (Ministerstvo obrany, dále již jen MO) s dotazem: „Jak to uděláme v Dubně? Mohla bys zařítit nějaký symbolický základní kámen?“ V Dubně se plánovala v nejbližší době stavba pomníku československým legionářům (teoreticky měl zde již stát) takže jsme chtěli uskutečnit slavnostní zahájení.

Kde tedy na poslední chvíli sebrat nějaký šutr? Cestou do Vyškova jsem se rozhlížela po okolních zahradách, kde by se náhodnou mohl „objevit“ nějaký vhodný kámen. Pak mě napadlo, že kousek od Vyškova je lom v Lulči a zde se těží kámen. Řekla jsem si, že bych to ještě mohla stihnout, jelikož autobus z Litoměřic nabral zpoždění. Takže jsem se rozjela pro kámen do Lulče. Vedle lomu byla prodejna s výběrem kamenů různých velikostí i cenových relací. Provozovatel prodeje se mi jevil jako ne úplně překvapen naším přáním vybrat si základní kámen pro pomník československým legionářům na Ukrajině, skoro jako by nás čekal. Nechal nás volně vybírat. Během deseti minut byl kámen vybrán tak, aby jej unesli dva lidé. Po dotazu na majitele obchodu, co jsme dlužni zazněla odpo-

Před nástupem do autobusu jsem jej ještě trochu opláchl a šup s ním do podpalubí. Věnce v tom velkém horku už začaly trousit jehličí. Naštěstí na nich bylo mnoho umělých květin. Na cestu jsem vzala rozprašovač, kterým jsem se pak snažila pravidelně věnce „osvěžovat“.

Špakov 2017

Nedaleko Kopřivnice se nachází usedlost volyňského Čecha pana Zemana, který si zde vybudoval skanzen nazvaný „Špakov“, jako vzpomínku na vesnici na Volyni, ze které pochází. Zde byla další asi dvouhodinová zastávka. V několika budovách zde najdete v podstatě historický statek s dobovým vybavením, na co si vzpomenete. Od zařízení kuchyně, obyvatelných místností, obrovské množství zemědělských nástrojů, z nichž mnohé fungují. Na půdě se nalézá sbírka různých obrazů a obrázků, knih a časopisů apod. V blízkosti statku je kouzelný rybníček s kapličkou jako vystřižený z pohádky.

Špakov 2017

Základní kámen, Dubno

Před mým odjezdem z Bohdalic na místo nástupu do autobusu ve Vyškově, při kvapném dobalování věcí na cestu, mi asi kolem desáté dopoledne zavo-

věd: „Nic, berte to jako dar na dobrou věc“. A tak vedle věnců, kufru, krabice s knihami a tričky přibyl základní kámen.

A pak už jsme cestovali směr Polsko, kde jsme měli objednaný první nocleh. V Krakově nás přivítal hotel na předměstí. Po večeri se naskytl čas na výlet do historického centra, což mnozí využili. Ráno jsme odpočatí a vyživení snídaní vyrazili k ukrajinským hranicím.

Martýrium hranic...

S časovým předstihem před odjezdem jsem vyzvala všechny účastníky zájezdu, aby mi poslali číslo cestovního pasu. A pro jistotu, aby se ještě podívali na datum platnosti pasu. Jak jsem později od některých účastníků zjistila, někteří jej měli propadlý a na poslední chvíli za značnou částku si nechali dělat nové. Ne všichni.

Rozjaření jsme dojeli na hranice. Sice tak trošku napnutí, protože řada před hranicí nebudila důvěru, ale věřili jsme v brzký průběh. Dokonce jsme obdrželi „bumáčku“ z konzulátu ve Lvově potvrzující význam naší delegace na oslavách výročí bitvy u Zborova. Ale na polských hranicích krátce po vybrání pasu si zavolal pasovák řidiče. A to ještě pan řidič celkem sebevědomě pronesl (pamatuji si, že to byl asi poslední projev jeho sebevědomí): „Co je? Snad nemá někdo nějaký problém s pasem?“ A měl. Řidič se vrátil do busu, s kamennou tváří a hodně potichu mi sdělil: „Mám propadlý pas, v březnu“. Tož to je průser.

A tak to začalo. Kovbojka, či příběh návratu? Námět na další panel výstavy? Takhle rychle se nevraceli ani naši předci...

Takže první fáze. Polák nám zcela otevřeně řekl, že nás pustí, ale Ukrajinci asi ne. Zatím za těchto podmínek tam nikdo neprošel. Buď riskovat, že jim to unikne, nebo vás stejně vrátí. Začalo strašně pršet... Polák nás nechal rozdychat a odešel.

Zavolala jsem Pavlu Filipkovi z MO, který byl již v Tarnopoli a také vojenskému přidělení na Ukrajině Petru Šimákovi jaký máme problém s otázkou, jaké by bylo možné řešení. Slíbil, že zavolá konzulovi a pak do Polska na velvyslanectví jaké jsou možnosti vystavení dokladů.

Napadlo nás řešení, že nám půjčí řidiče, nejlépe z ministerstva – řidiče autobusu. Tato varianta běžela 15 minut, pak volal Milan Mojžíš, že zavolají z konzulátu a dají instrukce, že by dojeli na hranice a udělali prodloužení

pasu. To trvalo do té doby, než zavolali z konzulátu. Mezi tím jsem řešila s celníky, zda tam můžeme stát, a že nám přivezou řidiče a pak zase jestli není možné si zaplatit řidiče do Lucka... no byla to opravdu řešení z minuty na minutu. Do toho děšť..., čekání. Pobočník Báča napájel posádku autobusu slivovicí (kromě řidiče), aby se posádka „nevzbouřila“, nebo naopak neklesla na mysli a čekalo se s napětím, co bude dál. Volba s druhým řidičem u řidiče procházela ztuha, pak volal do ČR, jestli bude druhý řidič, který by dojel z Čech... ale bohužel. K tomu všemu špatný signál, bušení deště do plechové střechy na hranicích. Nemluvě o tom, že jsme tam nesměli stát a stále na nás celníci tlačili, ať odjedeme, že zde nelze stát.

Zatím zavolali z konzulátu ze Lvova, že musíme zpět do Polska do Přemyšle. Zde si musí řidič pořídit fotku a přijede paní úřednice, která mu vyrobí prozatímní pas s měsíční platností. Takže návrat zpět...

Ukrajinská strana o nás již poslala zprávu, takže brány se otevřely a dojeli jsme až k polské celní prohlídce. Zde nás přivítal celník se slovy „Tak kdepak jste byli?“ a dodal: „A pan řidič ještě žije?“. Avšak i s povědomím, že pouze konáme zpětné kolečko, všichni jsme museli projít pasovou kontrolou.

Museli jsme tedy zpět do Přemyšlu, asi 60 km zpět do nitra Polska. Celkem rychle to uteklo. Stáli jsme u Tesca a objevovali jsme možnosti platby kartou i na území cizího státu. Asi za dvě hodiny, možná trochu více dojeli z konzulátu, pan řidič si sedl do auta a během čtvrt hodinky vyšel s nezvykle tenkým, ale platným pasem! Tak a nanovo.

Když jsme konečně překonali magické hranice Ukrajiny, ozval se z autobusu potlesk. Člověk by ani netušil, jak rádi jsme přešli hranice na Ukrajinu. Doufáme, že nás tento optimismus neopustí. A jedeme dál. Když jsem se zamyslela zpětně nad celou touto štrapáci, sama si říkám, kde se ve mně vzalo tolik klidu a trpělivosti, s rozvázným přístupem k posádce i k hraničnímu úřednictvu (v určité fázi jsem už spíše důrazně žádala o udělení patřičných razítek). Možná to bylo i tím, že zdejší hranice už poměrně dobře znám z častých cest na Ukrajinu a také jsem věřila, že mám dobré přátele, kteří mi určitě

pomohou. A také jsem pevně věřila, že se na Zborov a na Volyň prostě musíme dostat...

Na Ukrajině

Přejezd hranic nám trval v podstatě celý den, takže do Lucku, kde jsme měli být ubytováni a absolvovat večeri i s krajanským spolkem jsme bohužel nestihli. Do Lucka jsme dojeli kolem třetí hodiny ranní.

Další den nás čekala cesta do Malína a pak do Dubna. Od hotelu jsme vzali do „závěsu“ autobus MO, který až tak dobře neznal cestu. To byl i podnět pro starostku Malína, jestli by bylo možné umístit nějaký ukazatel z hlavní cesty (což přislíbila). Společně, více jak sto lidí vykonalo pietní vzpomínku nejprve u ukrajinského pomníku a poté jsme přešli na český hřbitov. Jako obvykle jsme zazpívali československou hymnu těm, kterým nepřálo štěstí, aby se po válce vrátili do své vlasti.

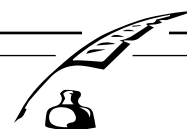
V Dubně jsme slavnostně vyložili základní kámen na místo, kde je plánován nový pomník. Nachází se takřka naproti pevnosti a vedle učiliště. Pomník bude věnován padesátce padlých legionářů v 1. světové válce, z nichž asi deset bylo původem z Volyně. Poté jsme opět společně s posádkou autobusu MO (kde byli především členové Čsol) uctili památku válečné veteránky Ireny Malínské u její pamětní desky umístěné na knihovně.

Na pozdním obědě v restauraci jsme mohli s paní Antoninou Ponomarenko, předsedkyní krajanského spolku Stromovka zde v Dubně, prodebatovat změny ve spolku a zejména jejich stesk po českém učiteli, či studentovi alespoň na pár měsíců (to je výzva pro zájemce výuky českého jazyka v Dubně). Po obědě byl volný čas navštívit okolní vesnice, či známé. Já s pobočníkem Báčou jsem se rozhodla zajet do bývalého českého Straklova, kde jsme prošli hřbitov a zdokumentovali české náhrobky.

Večer nás čekala večere v pivovaru Zeman v Lucku a setkání s krajany ze spolku „Maticе volyňská“. I zde jsem předala nové české knihy pro výuku českého jazyka a další drobnosti na památku a pro potřeby spolku.

Dagmar Martinková
(pokračování příště)

OD NAŠICH ČTENÁŘŮ

Příběh Mařenka Gruntová

Tento příběh nám poskytla paní Naděžda Sofie Kinská, Kravaře u České Lípy. Děkujeme za zaslání tohoto dojemného příběhu. Příběh není redakčně upraven, otiskujeme v plném znění.

Vážená redakce, chci vám napsat příběh z mého dětství, který se skutečně stal. Stále tomu ale nevěřím, že něco takového se může v životě člověka uskutečnit. Kdyby tuto událost někdo napsal v knize nebo mi to vyprávěl, tak tomu nebudu věřit. Ale tento příběh je skutečnost, pravdivá událost. Stále tomu nevěřím, že přes velké a dlouhé roky jsem dostala navzdory smrti od mé milované malé kamarádky vzkaz, že je něco mezi nebem a zemí a velká láska, přátelství z čistého srdce, dojde tam, kam má.

Můj příběh nazvu Mařenka Gruntová

V roce 1947 jsme přijeli jako Volyňští Češi z Volyně do Čech. Ze spálené, hladové a rozvrácené země Ukrajiny. Děti, co se narodily v době války, již od útlého dětství poznaly jen bídu, hlad, útek před Banderovci a Němci. Generace těchto dětí začínala v nepředstavitelných krutých prožitcích. O této celé generaci těchto dětí nikdo nic nenapsal ani film. Je to ztracená generace ve válečném běsnění. A přesto z těchto dětí v České vlasti vyrostli vzdělaní a pracovití lidé. Ale trauma z této strašné války si neseme do konce života.

Na jaře v roce 1947 jsme se dostali po příjezdu do obce Tisá v pohraničí na německých hranicích. Mezi Tisou a Petrovicemi byla osada Sotonínov. V této osadě jsme dostali domek a pronajali několik hektarů na hospodaření. V Antonínově bydlelo 6 rodin Volyňských Čechů. V posledním domku se usídlila rodina Gruntova a hned jsme se všichni uvítali a sdělovali si dojmy z cesty z Volyně a prožitky z války. Byla jsem malá holčička a u Gruntů měli také tak starou dívku a všichni jí říkali Mařenka. Od první chvíle jsme se skamarádily. Chodily spolu do školy a celé dny si hrály. Venku, na louce, u potoka nebo doma. Vždy jsme se držely za ruce a stále si něco povídaly. Nejvíce jsme si vyhrály s panenkami, které jsme si vystříhly z papíru.

Měly jsme se moc rády. Netušily jsme, že se to naše krásné přátelství brzy skončí. Po prázdninách ve druhé třídě mi Mařenka řekla, že se budou stěhovat pryč, ale nevěděla kam. Ani moje mamka to nevěděla. Seděly jsme spolu na lavičce venku a plakaly. Byl podzim r. 1948. Listí již padalo a byl vítr. Já šla do školy již sama a s Mařenkou jsme si řekly, že se odpoledne rozloučíme. Přišla jsem ze školy a mamka mi řekla, že se Gruntovi již odstěhovali.

Běžela jsem k jejich domku a tam už nikdo nebyl. Moc jsem plakala a seděla dlouho u dvířek. Tak velká bolest mi prošla srdcem. A ještě dnes mám slzy v očích při té vzpomínce. Nemohly jsme se rozloučit a láska a přátelství k mé malé kamarádce Mařence mi zůstala na celý život. Jezdím často do Tisé, o které píšu knihy a vždy když tam jsem, zajdu k domku, kde Mařenka Gruntová bydlela. Stále ji mám před sebou.

Léta plynula a život šel dál cestou osudu.

A skutečně uplynulo mnoho, mnoho let. Letos na jaře jsem si udělala úraz nohy, a tak jsem nikam nemohla jezdit. V červenci letos jsem se přes veškeré problémy vydala do Žatce na setkání Volyňských Čechů. I při velkých bolestech jsem měla stále v uších výzvu, abych

Zájezd na Volyň očima Jaroslava Loukoty

Vážený přítelé,

chtěl bych se s vámi podělit o mé zážitky, které jsem prožil na zájezdu na Volyň.

Jmenuji se Jaroslav Loukota, bydlím v Kuníně a spolu se svým bratrancem Josefem Loukotou z Kozolup u Plzně jsme se zúčastnili ve dnech 9. – 15. července zájezdu na Volyň.

Když mě Mirek Nerad na setkání v březnu v Novém Malíně pozval na tento zájezd, ani na chvíli jsem nezávážal. Okamžitě jsem volal Josefovi a oba jsme se ihned přihlásili. Zaujala nás trasa zájezdu, především místa, kde jsme se narodili, anebo tam máme příbuzné.

do Žatce jela. Vše dopadlo dobře a děvčata z Prahy, paní Míla, Mirka a Tonička se o mne staraly. Večer byl taneční večer, a tak jsem se tam také vypravila. Nevím proč, když tancovat nemohu. Neustále jsem měla v hlavě myšlenku, musíš tam jít. Seděli jsme v sále, povídali a já po čase, když hráli pomalou melodii, nevím proč, jsem vstala a šla požádat o tanec. Nevnímala jsem, ke komu jdu, ale bylo to jak magnet. Povídali si a pán se mi představil jako Jetenský. Jen jsem řekla, že jsme se po válce usídlili v Tisé, v osadě Antonínov. Odjeli jsme domů a asi za dva dny mi někdo volá. A řekne: moje maminka s rodiči bydlela v Antonínově. Jmenovali se Gruntovi. V tu chvíli mi tekly z očí slzy, nemohla jsem ani promluvit, jak mne zasáhlo velké štěstí, že jsem se setkala s jejím synem. Poslala mi po svém synovi vzkaz, že na mne nezapomněla. Vzkaz z druhého světa. Pan Jiří mi přivezl i fotografii, kde se se mnou loučí, napsáno dětským písmem z druhé třídy. Jsem osudu vděčná, že mi tento vzkaz došel a kruh se uzavřel a já vím, kde moje malá kamarádka Mařenka žila, avšak brzy odešla za rodiči. Její přátelství se přeneslo přes tajemné světy a došlo ke mně, že se se mnou chtěla tak silně rozloučit, že si tato síla přání a lásky mé malé kamarádky ke mně našla cestu.

Milá Mařenko nikdy jsem na Tebe nezapomněla a děkuji andělům, že mi Tvé poselství donesli.

Naděžda Sofie Kinská

Autobus vyjel v neděli 9. července ráno ze Žatce. Po několika zastávkách jsem spolu se dvěma rodinami nastoupil v Novém Jičíně, kde mně můj bratranc ne držel místo. Autobus jel po krásné dálnici na území Polska. Přenocovali jsme v hotelu u Přemýšle, nedaleko u Ukrajinských hranic.

V pondělí, první den na Ukrajině, byla naše první zastávka v Dubně. Zde nás čekaly moje dvě sestřenice, starší Tamara a mladší Nila. Naše matky byly sestry. Proběhlo krásné přivítání a pozvání na návštěvu a nocleh u Tamary, kde jsme se seznámili s její rodinou.

V úterý ráno po snídani jsme spolu s Tamarou a její vnučkou Janou odjeli autobusem do Mlynova a odsud taxíkem do mého rodiště na Malovanou. Pohled tu pro mne byl víc než smutný. Vesnice téměř vylištěná, domy polorozpadlé, škola, kterou si Češi postavili na přelomu dvacátých a třicátých let a do které chodil i můj starší bratr Václav, chátrá a dům, ve kterém jsem se narodil, je rozpadlý, je z něj ruina. Při jeho fotografování mně ukápala nejedna slza. Při zpáteční cestě jsme se zastavili v sousední vesnici v Nadčicích, kde jsem byl v pravoslavné církvi pokřtěn. Po obědě u Tamary jsme se rozloučili s její rodinou a odjeli autobusem z Dubna do Rovna, kde jsme se v hotelu Mir připojili k ostatním účastníkům zájezdu.

Středa byla pro mě i pro mého bratrance Josefa nejužasnějším dnem z celého zájezdu. V dopoledních hodinách jsme přijeli do Lucka. V hotelu nás přivítaly ženy z Českého krajanského spolku. Já, když jsem slyšel, že mluví česky, šel jsem za jednou z nich a poprosil ji, zda by nám nezajistila taxík, abychom se mohli podívat do vesnice České Kopče, dnes se jmenuje Novokotovsk, kde se narodil bratranec Josef a naši otcové. Tato paní mně odpověděla, že její prarodiče také pocházejí z Kopče, že to tam zná a jestli nám to nebude vadit, zavolá svému manželovi a on nás tam autem zaveze. Spolu s bratrancem jsme byli nadšeni. Po ubytování v hotelu jsme tedy spolu s našimi průvodci, jmenují se Bubelovi, jeli do Kopče. Přijeli jsme do vesnice a Olena (Léňa), tak se naše průvodkyně jmenovala, nám ukázala, z kterého domu pocházeli její prarodiče Reblovi. Když jsme dorazili na místo, kde kdysi stávala chalupa Loukotových, kromě zděného sklepa už tam nebyla. Na tomto pozemku stál ukrajinský zděný dům. Abychom se ujistili, že je to opravdu to místo, kde žili Loukotovi, doporučila nám sousedka, ať zajdeme za starou ukrajinskou babičkou, která bydlí asi 200 m od bývalého domu Loukotů. Setkání s ní, bylo jí víc než 90 let, bylo pro nás skvělé. Vyprávěla nám, že znala našeho dědu i babičku, vyprávěla, kde babička na dvorku sedávala, znala Josefovy rodiče a ukázala, kde přesně stál Josefův rodný dům. Na zpáteční cestě do Lucka jsme se zastavili na českém hřbitově, který je v dezolátním stavu a potom na městském hřbitově

v Lucku, kde jsme prošli pietním místem kolem pomníků padlých vojáků na východě Ukrajiny. Naši průvodci Bubelovi nás po příjezdu k jejich domu pozvali na občerstvení k nim do bytu. Při rozhovoru nás Olena, se kterou jsme si potykali, pohostila a ukazovala nám staré rodinné fotografie. Na jedné z nich byly tři ženy, Olena ukázala na jednu z nich a říká: „To je Nádička Vitochová, moje kamarádka, její maminka a moje maminka byly sestřenice.“ Bylo to až neuvěřitelné, protože Náda Vitochová, později vdaná Tamchinová, byla sestřenice mé maminky. Tak jsme přišli na to, že jsme s Olenou Bubelovou, naší průvodkyní, příbuzní. Po krátkém občerstvení nás Olena zavedla do bývalé české školy, kterou postavili s přispěním Matice české. Do této školy také chodil můj bratr. Dnes se v této budově ve dvou místnostech schází Český krajanský spolek. Pozvali nás dovnitř, hráli a zpívali české písně. Po obědě v Zemanově pivovaru nás Olena provázela po historické části Lucka. Najednou jí někdo telefonoval a zjišťoval, kde se nacházíme. Zanedlouho nás našel mladý muž se starší ženou, byla to jeho matka, a ta, když přišli až k nám, najednou objala mého bratrance se slovy: „Josefe, já jsem Mařena a chodila jsem s tebou v Kopči do první třídy.“ Ukázala mu fotografii a říká: „To jsem já a to jsi ty.“ Bylo to úžasné setkání plné emocí. Josef z toho byl úplně vyveden z míry. Mařena, jak jí tehdy ve škole říkali, je vlastně Marie Veseláková, má za manžela Čecha a mluví dobře česky. Jak se Marie o nás dozvěděla? Ta stará ukrajinská babička, u které jsme byli, má v sousedství mladší sestru, té to řekla, ta zase sousedům a za chvíli se to rozneslo po vesnici. Byli tady Češi, byli tady Loukotovi. Naše setkání s vesnicí, odkud pocházeli naši otcové a kde se také narodil můj bratranec Josef, jsme zakončili společnou procházkou, vzájemným vyprávěním a vzpomínkami na společně prožité chvíle v naší bývalé domovině. Historická část Lucka se k tomu náramně hodila. Doprovodili jsme Olenu domů, Marie odjela taxíkem do Kopče a já s bratrancem Josefem jsme byli pozváni jejím synem Viačeslavem na posezení v tamní pivní restauraci a tak jsme zakončili tento pro nás nádherný den plný emocí a krásných zážitků.

Ve čtvrtek dopoledne byl odjezd do Malína. Přišly se s námi rozloučit ženy z Českého krajanského spolku. Olena mně dala na památku dvě básně, ve kterých si připomínají českou zemi. V Malíně se náš zájezd zúčastnil pietního aktu při příležitosti 74. výročí od vypálení Malína. Odpoledne, na cestě do Lvova, jsme navštívili Počájevskou Lavru, je to pravoslavný křesťanský komplex. Počítali jsme ještě s návštěvou Zborova, kam jsme se kvůli nízkému železničnímu podjezdu nedostali. V podvečer jsme dorazili ve Lvově k hotelu, kde jsme strávili poslední noc zájezdu.

Pátek, poslední den našeho putování. Dopoledne prohlídka města Lvova s průvodkyní Halinou a odpoledne cesta domů, opět po krásné polské dálnici. Večer jsem vystoupil v Novém Jičíně, rozloučil se s bratrancem, který cestoval dál až do Prahy. Díky za krásné zážitky.

Když na to dnes vzpomínám, když vzpomínám na ta místa, kde jsme se my a naši rodiče narodili, když vzpomínám na ty dnes ubohé, kdysi bývalé krásné české vesnice, kterými jsme projížděli a co víc, navštívili jsme v Lucku také městský hřbitov, a když vidíte na pomnících desítky tváří těch nevinných, mladých chlapců, kteří v té nesmyslné válce na východě Ukrajiny přicházejí o své životy, děkuji našim rodičům a Pánu Bohu, že jsme doma tady, v naší krásné České republice.

Jaroslav Loukota

70. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti

Milí čtenáři, dovoluji mi vrátit se po čase k akci, které jsem měla tu čest se zúčastnit a o které krásně napsala v jednom z minulých čísel paní Věra Suchopárová. Chtěla bych se s Vámi podělit o své pocity, které jsem v průběhu této akce zažívala.

Žatec 2017

Ve dnech 15. a 16. 7. 2017 se uskutečnilo celostátní setkání u příležitosti 70. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Po oba dny se konaly vzpomínkové a pietní akty a také společné setkání volyňských Čechů a jejich potomků a přátel ze všech regionů.

15. 7. 2017 byla slavnostně odhalena pamětní deska na Hlavním nádraží v Žatci, kam přijely první vlaky s našimi předky a mnohými z Vás. U této příležitosti byly položeny pamětní věnce za přítomnosti čestné stráže. Odhalení desky se zúčastnili představitelé našeho sdružení, pamětníci, členové sdružení a představitelé města a kraje.

Žatec 2017

vraceli a shledali se se svými rodinami, přáteli, blízkými.

Za iniciativu pro umístění pamětní desky na tuto událost si její iniciátoři a Sdružení zaslouží veliký dík. V Čechách máme mnoho různých desek a pomníků, volyňští Češi, kteří se významným způsobem zasloužili o osvobození naší vlasti a v poválečných letech i o prosperitu mnoha regionů, dosud nic podobného neměli.

V poledne program pokračoval vzpomínkovým aktem u busty Dr. Edvarda Beneše na Kruhovém náměstí a poté následoval pamětní akt u desky Libušky Mrázkové Novotné v Žatci Podměstí. Libuše Mrázková,

roz. Novotná padla na obranu naší vlasti. K pomníku byly položeny krásné kytice, na svou spolubojovnici zavzpomínala mjr. Naďa Bruhová, která byla s Libuškou Mrázkovou do poslední chvíle. Libuše Mrázkové byl před mateřskou školou vytvořen velmi esteticky vkusný památník, jaké člověk příliš často nevidí. Libuška si ho zaslouží, bojovala za nás za všechny.

Žatec 2017

Druhý den 16. 7. 2017 se u památníku obětí vypálení obce Český Malín uskutečnil pamětní akt. Je stále nutné si připomínat tuto událost, kdy zahynuli naši krajané a vzdát jim touto cestou úctu a vzpomínku. Všichni v České republice znají osud Lidic a Ležáků, ale znají také osud Českého Malína? Tragické osudy našich občanů, ať se odehrály na území protektorátu nebo jinde, se nesmí nikdy zapomenout a je třeba o nich vyprávět i našim dětem, aby se již nikdy v budoucnu neopakovaly.

Šárka Horská

Žatec 2017

Vyslechli jsme poutavé vyprávění paní Boženy Krejčové, která byla v prvním vlaku přepravujícím naše krajany do vlasti. Pamětní desku odhalili brigádní generál Václav Kuchynka a brigádní generál Miloslav Masopust.

Odhalení desky a jednotlivé projevy řečníků na mne velmi emotivně zapůsobily. Představila jsem si, jak se rodiny vracely, co asi cítili přijíždějící, když viděli, že se blíží nádraží v Žatci, kde byl cíl jejich vytoužené cesty. Představila jsem si jejich radost z toho, že jsou konečně ve své domovině, jak se vítají s blízkými, kteří je již netrpělivě očekávají. V jednom z vlaků byla i má babička Františka Izraelová, roz. Šejnová, její manžel, můj dědeček František Izrael, zemřel těsně před odjezdem vlaku do vlasti. Mou babičku v Československu již netrpělivě očekával její syn, můj tatínek, který přišel se Svobodovou armádou. Neubránila jsem se slzám dojetí při představě nejen mých rodinných příslušníků, ale všech ostatních, kteří se

Úryvky z rodinné kroniky Jozefa Moravce (mého dědečka), nar. 1874

2. část (1. část byla publikována ve Zpravodaji č. 9)

Hned jak se mistr Hamáček dozvěděl, že jsem se vrátil z Bosny, tak pro mě vzkázal, ať jdu k němu dělat. Brzo jsem se hlásil k vojsku, ale narukoval až za rok. V ten čas se chystalo v Michajlovce asi 50 osob vykonat křest, bylo to v zimě a muselo se to udělat tajně, všude slídily úřady i nepřátelé dětí božích (Českých bratrů). Snažili se přichytit bratra Slámu, až bude vykonávat křest.

Čekala by ho za to cesta na Sibiř. Bratři se uradili, že udělají velkou skříň, asi 3 metry dlouhou, 2 širokou a 1,25 vysokou. Postaví ji u br. Němečka ve stodole, nanosej do ní vodu a br. Sláma bude křtít. Dali se do práce a dělali to jako Jeruzalémský chrám, aby to bylo

potichu, štosovali, hoblovali, řezali, vrtali prkna u Němečků v kuchyni. S pomocí boží to dokázali, že ani nejbližší sousedé nic nevěděli. Na dvou sporáčkách vodu ohřívali a nalávali do té skříně, poněvadž ke křtu byly přihlášené i těhotné ženy. O půlnoci začal křest a br. Sláma křtil až do rána. Byla to od něj obětavá láska bratrská. Stále k nám jezdili pravoslavní misioináři, a když nemohli přivést ani jednu duši do svého ovčince, tak vysvětili Českého pravoslavného popa, nějakého Němečka.

Ale i ten od nás odjížděl s nepořízenou, stále se vyptával kdo, že je u nás kněz, bratří mu odpovídali: všichni jsme kněží, a ukázali místo v písmu, kde apoštol píše: vy jste kněžstvo svaté rod vyvolených, atd. Když jsme měli

slavit večeri páně, tak jsme se smluvili, že jestli přijede pop, tak se rozejdeme do polí a až odjede tak se zase sejdemo a budeme pokračovat ve slavení.

Stále br. Slámovi nemohl nic dokázat, aby ho udal. To se dělo roku 1896, na podzim jsem rukoval do Varšavy, byl jsem přidělen k dělostřelcům do zvláštního vojska zvaného lejbgvardie do třetí dělostřelecké brigády, do druhé baterie. Po všeobecném výcviku mě přeřadili do kovárny a po roce mě začísilili jako nestrojového s povýšením na 2 nášivky na ramenou. Vtom jsem sloužil do podzimu 1900 a vůbec jsem neměl tušení vstát nadále ve Varšavě. Měl jsem soudruha Ukrajince Antona Jurčenka, byl doma v guberniji Charkovské ženat a měl svoji kovárnu. Jednou přišel z města a chlubil se, že si našel dobré místo ve veterinárním institutě učit kovařinu. Už jsme měli jít do civilu, kolegové si ho začali silně

nabírat, smáli se mu, máš doma ženu, syna, kovárnu a teď si i gramotný, já jsem ho naučil číst a psát i trochu počítat. Tak mu říkali, ty si snad ztratil rozum, vždyť ty se doma můžeš lehko vyšvihnout na staršinu, tj. na předsedu celé volostě okolo 30 vesnic.

Tak chlapce zbalamutili, že se rozhod, že pojede domů. Poprosil mě, abych šel na jeho místo, že mě doma čeká jen, abych někomu darmo dřel, povídá „ten derektor toho institutu, ač je v jenerálské hodnosti, ale je to snad moc hodnej člověk“. Já sem mu to svatě slíbil a nebylo by ode mě hezké, abych mu selhal. Jdi Josefe na to místo ty a již mě u něj omluv. Direktor mě přijal, dal mi týden dovolenou, abych si dal papíry do pořádku. Bylo to místo moc dobré, když šlo učení, tak jsem učil studenty jen 2 hodiny, na praktice okutí koní a to kutí ne na živé koně, jen na mrtvé nohy, které se zašroubovaly do takových sví-

ráků a vyřezávaly se. Ďáli se na ně podkovy, přibíjely a odtrhávaly.

Za ty 4 roky ve vojsku jsem se těch mrch něco nakoval. Studenti byli chlapci s akademickým vzděláním, s nimi to nebyla práce, ale legrace. Plat na ten čas to byl obstojný, vydělával jsem 25 rublů na měsíc, byt, teplo a světlo bylo zadarmo. Kdežto jinde měli plat 12 rublů měsíčně, platili všechno a žili tak i s rodinami. Ani ty si nenařikaly. Direktor i profesori mě měli rádi, říkali že Polák nemůže mít v takové službě svobodu, že se obyčejně rozpil a nebyl na místě 2 dny v týdnu. Ač to nebylo běžné, já jsem v té době nekouřil ani nepil, chodil jsem do sboru a snažil se žít podle písma. Tak jsem tam byl necelý rok, v létě jsem měl celé léto platnou dovolenou, jel na Volyň a tam se oženil.

*Úryvek z kroniky poskytl
pan Stanislav Procházka
Pokračování příště.*

ZE SOUČASNÉHO ŽIVOTA SČVP

Bojové tradice našich předků ... a jak dál? 70 let od největší vlny reemigrace

Konference 22. 11. 2017 – Praha

Ceremoniál u pomníku

22. 11. 2017 se v Praze v Domě armády uskutečnila celostátní konference na výše uvedené téma.

Po nějaké době jsme měli opět příležitost se setkat my členové Sdružení, naši vážení hosté a přátelé našeho Sdružení.

Na konferenci jsme měli možnost setkat se a pohovořit osobně s panem spisovatelem **PhDr. Karlem Richterem, CSc.**, který napsal spoustu zajímavých historických publikací. Měli jsme možnost si nechat knihy od autora podepsat. Paní předsedkyně Dagmar Martinková předala panu PhDr. Richterovi **čestné členství** v našem Sdružení. Pan doktor Richter byl hluboce dojatý. Měli jsme možnost vyslechnout nádherný přednes pana doktora, který nám zrecitoval básně Jana Nerudy a to z paměti.

*Předání čestného členství
PhDr. Karlu Richterovi, CSc.*

V dopoledním bloku konference zazněly zajímavé příspěvky od Ing. Ludvíka Engela – Statistické údaje účasti volyňských Čechů v zahraničním odboji, Volyňští Češi v 1. světové válce od Mgr. Dagmar Martinkové, Návrat 1947 a proměny volyňského Čechství od PaedDr. Jaroslava Moravce.

Přednášející

Ve druhém bloku příspěvků nás paní Jiřina Kolářová seznámila se svými zážitky z cest na Ukrajinu od roku 1968,

následovala přednáška Mgr. Veroniky Beranské, PhD., na téma 70. výročí reemigrace volyňských Čechů a 25. výročí návratu černobylyských krajanů: jak vidí život a co mají společného. Paní magistra nás seznámila se sebranými daty z posledního grantového projektu EÚ AV ČR, v.v.i, k tématu přesídlených osob z oblasti bývalého SSSR. Dopolední část konference zakončil pan Vladimír Turek s velmi zajímavou prezentací na téma: Malá Zubovština a obě války.

Z předsálí konference

Po dopolední části následoval oběd a po obědě diskuzní část na téma současnost a budoucnost Sdružení. Vyslechli jsme si zajímavé náměty a názory. Všichni diskutující se však shodli na tom, že je potřeba předávat své vzpomínky a zážitky svým potomkům, seznámat přátele s historií volyňských Čechů a podílet se na informování učitelů ve školách, aby seznamovali i své žáky s tím, kdo volyňští Češi jsou.

Odpoledne jsme slavnostně položili květiny k památníku věnovanému československým vojákům, kteří bojovali za druhé světové války v zahraničí.

Konference tak byla opět místem, kde jsme se dozvěděli zajímavé informace a měli jsme možnost setkat se se zajímavými hosty, členy Sdružení z různých regionů, přáteli a známými.

Šárka Horská

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Region BRNO

V prosinci oslavují: **80 let paní Milada Krajzlová** roz. Němcová ze Zálesí, nyní Brno; **80 let pan MUDr. Alexander Nazarčuk** z Rovna, nyní Brno; **83 let pan Josef Doleček** z Čechohradu, nyní Brno; **70 let paní Miloslava Keprtová** roz. Hibrantová z Libivé, nyní Brno.

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Jan Pavlica

Region DOMAŽLICE

V prosinci oslaví: **79 let pan Vladimír Ledvína** z Ivaniče, nyní Horšovský Týn; **61 let paní Libuše Průchová**, Domažlice, nyní Lochousice.

Jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Miloslava Chocholetá

Region CHEB

V prosinci slaví: **84 let pan Rostislav Pancíř** z Volkova, nyní Vojtanov; **87 let pan Jiří Zahradník** ze Straklova, nyní Cheb.

Jménem krajanů zdraví a životní pohodu přeje Libuše Pancířová

Region CHOMUTOV

V prosinci oslaví: **82 let paní Baštová Larisa** roz. Lamrová z Moldavy 2, nyní Chomutov; **81 let paní Dlouhá Miloslava** z Klášterce; **85 let paní Houšková Emílie** roz. Habešová z Novokrajeva, nyní Veselé u Děčína; **95 let paní Němcová Olga** roz. Neradová z Varkovič, nyní Jirkov; **91 let paní Sršňová Emílie** roz. Bačovská z Ledochvky, nyní Chomutov; **65 let paní Majtaniková Marie** Zlaté Moravce SR, nyní Klášterec n/O.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za region Jaroslav Báča

Region LITOMĚŘICE

V prosinci oslaví narozeniny: **70 let pan Miroslav Prokůpek** z Lucka, bytem Polepy; **75 let paní Drahomíra Nagyová** z Českého Straklova, bytem Žlutice; **94 let paní Evženie Ružbatská** z Volkova, bytem Litoměřice; **91 let paní Anastazie Opavová** z Volkova, bytem Ústí n. L.; **89 let paní Helena Lehnertová** z Mirohoště, bytem Vrbice; **89 let paní Marie Hueberová** z Mirohoště, bytem Lysá n. L.; **86 let**

pan Mikuláš Prošek z Mirohoště, bytem Liběšice; **86 let paní Helena Zemanová** ze Zaržicka, bytem Ústí n. L.; **82 let paní Lydie Bečvařiková** z Českého Straklova, bytem Louny.

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší.

Za region Daniela Zelenková, jednatelka

Region MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

Blahopřejeme našim členům **paní PhDr. Kiselbachové**, Bečov n/Teplou, **77 let**; **paní Jiřině Kokeštejnové**, Klementov 16 v Hlecebe.

Za region Jaroslav Juha

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V prosinci oslaví **pan Josef Huňát** z Lučice, bytem Hustopeče – **70 let**; **paní Vlastislava Kopecká** z Moldavy, bytem Hladké Životice – **80 let**; **pan Bohumil Samec** z Dembrovky, bytem Ostrava-Poruba – **85 let**; **paní Marie Klabanová-Honková** ze Mstěšína, bytem Pečovatelství Suchdol n/ Odrou – **89 let**.

Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu.

*Za Moravskoslezský region přejí
Zdeňka Novotná a Marie Seitlová*

Region OLOMOUC

V prosinci oslaví **83 let paní Břetislava Březinová** z Moldavy, nyní bytem Hněvotín.

Do příštích let hodně zdraví, štěstí a osobní pohodu.

Za region Miroslav Nerad

Region PRAHA

V prosinci oslaví: **97 let paní Najmanová Olga** ze Staviště, nyní Praha 1; **94 let paní Tůmová Marie** z Mlynova, nyní Praha 4; **92 let paní prof. Ing. Svobodová Zoe CSC.** z Užhorodu, nyní Praha 6; **90 let paní Toušková Emilie** z Hulče, nyní Praha 6; **89 let paní Živná Marie** z Holovně České, nyní Řečany n/L; **83 let paní JUDr. Kloučková Marie** z Bludova, nyní Praha 10; **81 let paní Rašková Olga** z Dubna, nyní Hořovice; **70 let pan Ing. Drbal Alexandr** z Oděsy, nyní Praha 5; **70 let pan Ing. Kopecký Miroslav** z Maletína-Javoří, nyní Praha 4.

Všem našim jubilantům přejeme do dalších let zdraví, spokojenost a radost z každého příštího dne.

Za pražský region Ing. Ludvík Engel

Dne 7. 12. 2017 oslaví své jubilejní narozeniny **paní Emilie Toušková /Porazíková/** z Hulče České. K jejímu dožití **90 let** přeje stále zdraví, klidné a šťastné stáří, nejbližší rodina, přátelé a za region Praha Ing. Ludvík Engel.

Region RAKOVNÍK

V prosinci oslaví paní **Marie Grundová** z Antonovky, nyní Hořovičky **81 let**. Přejeme ji mnoho zdraví a štěstí.

Za region ing. V. Vohralík a J. Krouský

Region ŠUMPERK

V prosinci oslaví své krásné **84 narozeniny paní Evženie Hamplová**, roz. Hajná z Dohorostaje, nyní Šumperk.

Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za výbor regionu Jaroslav Miller.

Region TEPLICE

Počátkem prosince oslaví krásné **90. narozeniny** zakládající členka SČVaP **paní Anna Kubínová**, rozená Dvořáková z Věšťan, rodačka z Lidochovky. Na Štědrý den pak slaví **87. narozeniny pan Karel Mařík** z Mostu, rodák z Novin Českých.

Oběma jubilantům přejeme zdraví a osobní pohodu!

*Za výbor regionu Teplice
Vlasta Holmanová*

Region UNIČOV

V těchto dnech slaví své narozeniny: **paní Kavuličová Zdeňka, 86 let**, Uničov; **pan Petružela Jan, 82 let**, Rybníček u Uničova; **pan Pícek Josef, 87 let**, Troubelice; **paní Suchá Marie, 78 let**, Uničov; **pan Vohralík Josef, 81 let**, Unčovice; **paní Koubová Milada, 85 let**, Štěpánov; **paní Tarnavská Soňa, 94 let**, Paseka.

Přímo na Štědrý den 24. 12. oslaví své krásné **90. narozeniny také paní Libuše Augustová** ze Šternberka.

Přejeme všem oslavencům do příštích let hodně zdraví, štěstí a osobní pohody.

Za region Blanka Langrová

Region VYŠKOV

V prosinci slaví **75 let paní Jirásková Jana** roz. Ringlová, bytem Vyškov.

*Za region Vyškov blahopřejeme,
Václav Černý*

Region ŽATEC

V prosinci oslaví: **82 let paní Bohumila Karlovská** z Kupičova, nyní

Libočany; **87 let paní Marie Dunovská** z Buršovky, nyní Malá Černoc; **82 let pan Boris Hlaváč** z Vrby, nyní Vroutek.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí.

Za region Slávka Černá

Region ZAHRANIČÍ

V druhém pololetí oslavili narozeniny tyto členové: **v červenci 83 let pan Vladimír Anděl** z Tři Krčmy, nyní Londýn Velká Británie a **75 let paní Eva Ledvinová** z Galánek, nyní Wiesenttal Německo.

V listopadu 87 let pan Rev. Joseph Novák ze Závidova, nyní Mississauga Kanada.

Všem jmenovaným přejeme do dalších let hodně zdraví.

Za Sdružení Marie Nečasová

NAŠE ŘADY OPUSTILI:

Region BRNO

Dne 10. 10. 2017 ve věku 76 let zemřela **paní Emilie Smahelová** ze Sienkievičovy.

*Upřímnou soustrast rodině i přátelům.
Za region Jan Pavlica*

Region LITOMĚŘICE

Dne 7. 8. 2017 zemřel ve věku 85 let **pan Oldřich Prošek** z Mirohoště, posledně bytem Bohušovice n. O.

*Upřímnou soustrast rodině věnuje za
region Daniela Zelenková, jednatelka*

Region MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

Region Mariánské Lázně želí odchodu dvou svých členů začátkem tohoto roku.

Paní Anna FURBACHEROVÁ /Jonášová/ se narodila 19. 3. 1934 v Buderáži a zemřela 8. 2. 2017 v nedožitých 83 letech. Její bratr **pan Antonín JONÁŠ**, narozen rovněž v Buderáži 23. 2. 1941, zemřel 22. 2. 2017 v 76 letech. Oba prožili část svého dětství na Ukrajině ve vesnici Nový Svět.

Kdo jste je znali, vzpomeňte s námi, čest jejich památce.

*Informaci poskytla dcera paní
Furbacherové, Jana Zábranská,
Poloučany, Konstantinovy Lázně*

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

S lítostí oznamujeme, že v měsíci říjnu 2017 zemřela ve svých 70 letech naše členka **paní Marie Ziránková-Gencová**, narozena v Třebomi, kde také trvale žila. V měsíci listopadu 2017 zemřel ve svých 77 letech **pan Jaroslav Suchánek**, pocházel z Mileče, trvalé bydliště Čeladná. Ve věku 75 let zemřel v listopadu 2017 **pan Viktor Svoboda**, pocházel z Hlinska, trvalé bydlení v Třemešná – Město Albrechtice.

Zarmoucené rodině upřímnou soustrast za region projevuje Zdenka Novotná a Marie Seitlová

Region ŽATEC

Dne 2. 7. 2017 zemřela ve věku 87 let **paní Jindřiška Ponikelská**, pocházela z Maslenky naposledy bytem Levonice. Dne 25. 9. 2017 zemřela ve věku 84 let **paní Emilie Kroupová**, pocházela z Buderáže, naposledy bytem Žatec. Dne 17. 10. 2017 zemřela ve věku 85 let **paní Lydie Ďuricová**, pocházela z Michalovky, naposledy bytem Most. Dne 31. 10. 2017 zemřel **pan Jaroslav Husák**, Dolní Lukavice.

Upřímnou soustrast za region Slávka Černá

PODĚKOVÁNÍ – region RAKOVNÍK:
Děkujeme paní Anně Hankové za příspěvek ve výši 100 Kč, který věnovala na region.

Za region ing. V. Vohralík a J. Krouský

Chci oznámit našim členům, kdo má velký zájem ohledně informací o tragédii v Českém Malíně na Volyni, nechtě se se mnou spojí, znám podrobnosti.

*Jaroslav Juha, Mariánské Lázně,
telefon 705 103 783*

INFORMACE K ZÁJEZDU NA VOLYŇ 2018

Zájezd na Volyň se uskuteční ve dnech 11.–18. 7. 2018, trasa Žatec, Praha, Brno, Vyškov, Olomouc, Krakov, Luck (pivovar Zeman), Malín (13. 7.), Dubno, Žitomir, Rovno, Užhorod. Předběžná cena asi 7 500 Kč (v ceně je doprava, 7× ubytování, 7× snídaně a večeře).

Nutné je mít na tuto cestu platný pas. Jelikož je o zájezd velký zájem předběžně si jej prosím můžete rezervovat na e-mailu: Baca.Jaroslav@seznam.cz, nebo na tel. 721 066 688.

Příspěvky na tisk listopad

Nelze určit region: Jaroslav a Iva Dolejškovi, Kryry, 500 Kč;

region Litoměřice: nejmenovaný dárcé, Roudnice nad Labem, 200 Kč;

region Tachov: Jiří Hudousek, Tachov, 300 Kč; Jana Barvíková, Město Touškov, 100 Kč; Bohumil Janča, Město Touškov, 200 Kč; Anna Glozová, Tachov, 200 Kč;

region Žatec: Jaroslava Borovská, Chéba, 300 Kč; Helena Hradcová, Žatec, 300 Kč; Marie Šimková, Měcholupy, 100 Kč; Věra Tušnerová, Líčkov, 100 Kč; Alena a Václav

Svobodovi, Nepomyšl, 300 Kč; Vlasta Kašparová, Žatec, 300 Kč; rodáci z Jezírka, 200 Kč; Antonie Černá, Žatec, 200 Kč;

region Praha: Rostislav Zumr, Těchlovice, 200 Kč; Zita Holousová, Česká Lípa, 200 Kč; Rostislav Kaufman, Náchod 200 Kč; JUDr. Václav Mastný, Praha, 200 Kč; Vladimír Martínek, Brod nad Labem, 300 Kč;

region Brno: Alexander Dufek, Loděnice, 300 Kč;

region Moravskoslezský: Antonie Kelnerová, Ostrava, 300 Kč;

region Šumperk: Vladimír Hajný, 500 Kč;

region Uničov: Lenka Byzovová, Želechovice, 200 Kč; Ing. Jiří Niče, Uničov, 200 Kč; Irena Dušková, Želechovice, 200 Kč; Miroslav Vohralík, Unčovice, 400 Kč; Josef Vohralík, Unčovice, 200 Kč; Josef Jonáš Uničov, 200 Kč;

region zahraničí: na úhradu členského příspěvku a na tisk zaslal Winston Shantora Kanada, šekem 30 CAD, po výměně na koruny budou připsány na účet.

Všem dárcům srdečně děkujeme Marie Nečasová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodárky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodárky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 10/2017. Šéfredaktorka: Šárka Horská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Šárka Horská, Průběžná 27, Praha 10, 100 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. **Termín pro zaslání příspěvků do č. 1/2018 je 31. 12. 2017.** Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 10. prosince 2017.